

**Nyutkomna stycken på vers. 2, Fem
utsökt vackra och alldeles nya
visor. 1, ...**

Chronwall, Johan Henrik,

81 A Br.

CHRON VALL H. J.
NYUTK. ST. PA^b VERS

Pitt. Jr.
(By)
o

Holm
1893

N° 2.

Fem utsökt vackra och alldeles

Nya Visor.

1. Karins längtan.

Ur boken »Frans och Karin» af Chronwall. Eftertryck
här af förbjudes, vid ansvar enligt tryckfrihetslagen.

2. Soldathustrun.

3. Skörde flickan, Romans.

4. Idas klagan.

5. Den sköna Ros-Mari.

6. Svensk folksång.

Frans tager afsked af Karin.

Pris: 12 öre.

Erhålles i parti från Chronwalls förlag, adress: Stockholm, Karlberg.

1893

Karins längtan.

Versmått: "Amanda satt med en krans i håren."

Min vän jag väntar. Om honom talar
jag jemt och blickar kring berg och dalar
likt lilla dufvan, som troget ser
i qvällen efter sin make ner.

Jag vet ej rätt, hvart min vän är gången,
kanske att lyssna till fogelsången.
Om så det är, jag till skogen går,
der honom säkert jag träffa får.

Men kanske gången han är till stranden
att der få rita mitt namn i sanden.
Om så det är, jag till stranden går,
der honom säkert jag träffa får.

Men kanske är han på kyrkogården
och blommor lägger på minnesvården,
som är min systers. — Dit upp jag går,
då honom säkert jag träffa får.

Men kanske står han vid branta hällen
och skådar stjernornas dans i qvällen.
Om så det är, jag till hällen går,
der honom säkert jag träffa får. —

Ej jag i qvällen af saknad gråter.
Kanske min älskling är plötsligt åter.
Hvarhelst han är på sin lefnadsstig,
på berg, i dal, nog han minnes mig.

Du, lilla stjerna uti det höga,
du nattens lykta, du himlens öga!

se ned i afton från fästets rand
till den, som vandrar på ödslig strand.

Du aftonrodnad, som rundt kring fjällen
din mantel breder i sommarqvällen,
lys med ditt bloss hit den yngling kär,
som tro mig svurit! Min vän han är.

Du vind, som susar så glad i dalen,
som harpotonen i kungasalen!
din röst är ljuf; jag förstår den nog,
hvarhelst den hviskar i dal och skog.

Du hör i qväll nog en yngling stamma
sin känslas språk om sin hulda flamma.
Frambär blott ekot utaf hans röst!
det skulle glädja mitt unga bröst.

O, huru ljufvigt min känsla brinner,
när flydda dagar jag mig påminner,
då jag med vännen gick arm i arm
och satte blommor uppå hans barm.

Förgångna äro de ljufva stunder,
de glada möten i gröna lunder;
försvunna äro de sälla år.
En annan tid jag till mötes går.

Alltmer det mörknar. Sig månen höjer.
Det fins ej ljud, som i natten röjer,
att vännen nalkas på välkänd stig. —
O, Gud! kanske han förgätit mig?

Nej tyst! På dörren det klappar redan.
(O att det klappat för länge sedan!)
Jag fröjdfull finner min älsklng här;
han är mig trogen, han är mig kär.

Soldathustrun.

1. I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg, Der satt en ensam qvinna, lik snön var hennes färg; Och tårar föll på linnet, på hvilket tungt hon spann, När långsamt uti spiseln den råa veden brann.

2. Med förkläds'snibben trasig hon emot ögat tog: "Visst är det tio år sen min Ola från mig drog, Uti den polska fejden, men ej ett enda ord Jag hört af honom sedan, visst ligger han i jord.

3. Visst är han från mig tagen med kulor eller jern, Och borta är min glädje, min stolthet och mitt värn, Och gossen som vi hade, när han för hemifrån, Den hafver Herren tagit, ack jag väl gråta må.

4. Att sitta öfvergifven är ut och in som jag, Det är att långsamt prøfvas af ödets hårda slag. Jag redan är förgråten och bruten är min kraft, Och liten är den glädje som jag af lifvet haft.

5. Ett år vi lefvat samman, blott ett när kriget kom Och uti evig ängslan min glädje byttes om. Hvar natt i mina drömmar han blodig för mig stod, Och sedan dog den lille, då svek mig allt mitt mod.

6. Dock höll jag modet uppe i flera vintrar än, Jag tänkte att jag skulle få återse min vän. Det talades om segrar som unge kungen vann, Att freden skulle komma, så tänkte jag ibland.

7. Men freden kom dock aldrig, ej helsning eller bud, Kanhända att han lefver och har mig glömt, o Gud! Den tanken var mig bitter och utsägelig; Om bergen ville rasa och falla öfver mig."

8. Så qvad den arma Elin en bister vinterqväll, Och såg sig om bedröfvad uti sitt lugna tjäll. Då hördes steg derute, hon knappt sig resa hann, Förrän i stugan träder en ståtlig riddersman.

9. "God afton", så han sade, "god afton och Guds fred. Jag kommer ifrån kriget och från det rätta led. Och tröttnat har min gångare, I lånar mig väl hus Och låter mig få sofva hos er till dagens ljus."

10. Förvånad hörde Elin den granne herrens ord.
"Jag är en fattig qvinna och ensam på vår jord.
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst." —
"Behöfver intet heller, blott toder åt min häst".

11. "Jag foder har tillräckligt sen vargen ref min
ko, En sådan ståtlig herre man ej om ondt kan tro.
Och vågar därför bjuda Ers nåd att sitta ner, Men
jag går ut en vändning och efter hästen ser."

12. "B'lif qvar min goda qvinna, det har jag redan
gjort, Ty utan lof en krigsman ta'r för sig på hvar ort."
— "Ni kommer då från kriget", bröt Elin häftigt ut.
— "Det gör jag raka vägen; nu är det ändtligt slut."

13. "Om annat lät oss tala, jag är på kriget mätt.
Här har ni ganska trefligt, här är så fint och nått,
Och sjelf i bästa åren det synes att ni är, Hur kom-
mer sig att ensam ni så vill sitta här?"

14. "Det är väl Herrans vilja, hans lag, men icke
min, Ty hårdt jag blifvit straffad, men säkert är mitt
sinn'. Min man gått ut i kriget och säkert är han död,
Jag har ej hört det minsta af honom i min nöd."

15. "Man bör ej tro det värsta, var riddersman-
nens svar, Ty har han äfven fallit, så fins der männer
qvar, En qvinna som en krigsman bör taga sig för sed!
Bör för det första gifta sig och göra klart besked."

16. "För Guds skull kära herre, nej tala inte så!
Min Ola vill jag trogen igenom lifvet gå." "Men om
sin egen tro emot Ola eder bröt?" "Då vill jag dö,
min herre", och rösten Elin tröt.

17. "Gråt ej", sad' riddersmannen med en förän-
drad ton. "Hvad tjenester han förrättat vid Lilje-
hööks sqvadron, Som riddare benämndes och kallades
Hans Lod. Den karlen vill jag minnas, det var en
man med mod."

18. "På mina knän jag beder välsignade Ers nåd,
Vet ni om honom mera!" "Ack ja, ett tappert dåd,
Som uti Sveriges häfder kanhända får ett rum, Han
räddade sin konung i träffningen vid Stumm."

19. "Förvissad jag mig känner och vet att det
är så." En blick sågs dervid lysa i Elins ögon blå.
"Ja har han räddat kungen så höfves mig ej gråt,
Han har mig varit trogen: min Ola mig förlåt!"

Skördeflickan, Romans.

Hon växte i torpet vid susande skog,
Hvad liljorna drömde det visste hon nog.
Hon visste hvad fogeln i lundarne qvad,
Och jemt var hon sorgfri och glad.

Och årena gingo och fästman hon fick,
Han lyste så stolt i sitt krigiska skick,
Hon dröjde ej länge, hon dröjde ej alls,
Att leende famna hans hals.

De skulle ha gift sig, men freden tog slut,
Mot kejsarn af Ryssand drog konungen ut,
Med Gustaf den tredje drog gossen åstad,
Då var han så sorgfri och glad.

En dag när på åkern hon skylarne band,
Då kom der ett bud ifrån främmande land.
Bäst vi-an om Fingal bland tärnorna ljud
Så sad's det att gossen var död.

Hon stod der så röd bland de vaggande ax.
Hur dog han, hon frågte då darrande strax.
Han värjde sig manligt bland kulornas bad,
Då blef hon så sorgfri och glad.

O redan bland skylar på grönskande äng,
I systrar, hon sade, min brudliga säng,
Hur skönt är att somna med rågen i frid,
I skördarnes gyllene tid.

Hon lade sig sedan och somnade godt,
På bädden hon bars in i stugan så brådt,
Hon log in i döden, man hviskade rörd,
Att aldrig sågs vackrare sköid.

Och tärnorna sjöngo på grönskande graf,
O slumra, vi höllo så hjertligt dig af,
Du band på din kärfve, din visa du qvad,
Och jemt var du sorgfri och glad.

Idas klagan.

Sköna yngling på vågen,
Säg hvem söker du än,
Blickar sorgset i hågen,
Kanske mot dig en vän?

Ensam glömd och förskjuten,
Står jag här på en strand,
Och fast rösten är bruten,
Räcker jag dig min hand.

Glad vid gullharpans toner,
Anden sväfvat till dig,
När från varmare zoner
Sjelf du tänker på mig.

När jag strängarne stämmer
Då är tanken hos dig.
Men det likväl mig grämmer,
Sången hörs ej till dig.

O, när kommer du åter,
Dyre, saknade vän,
Ser du ej hur jag gråter,
Tröstar enslingen än.

O, när får jag dig trycka
Till mitt längtande bröst,
Du min sällhet och lycka,
Hör min klagande röst.

Den sköna Ros-Mari.

Ensam i skogen sjöng den sköna Ros-Mari,
Kom till den klara bäck och såg sin bild deri,
Löste sitt långa hår, log som den fagra vår,
Hvar är den bäck så klar, som ibland dimmor gå,
∴ Hvarför ler i dal skogen i skönt behag?
Hvarför är ängen grön och hvarför sjunger jag?

Kom, sade bäcken, kom! du sköna Ros-Mari,
Jag är din spegel här, kom se din bild häri,
Sätt dig invid min strand, bada din hvita hand,
Lös dina skor och fäll ditt blåa strumpeband,
∴ Sätt dig vid björkens rot, bada din vackra fot!
Skölj dina röda kinder, tag mitt svar emot. ∴

Derför är jag så glad, du sköna Ros-Mari,
Att jag din spegel är och du dig ser deri,
Derför i skönt behag, blommor min skog i dag,
Derför att Ros-Mari fyllt sjutton år i dag,
∴ Derför är himlen ljuf, derför så sjunger du,
Derför att bortom skogen bor en hjertetjuf. ∴

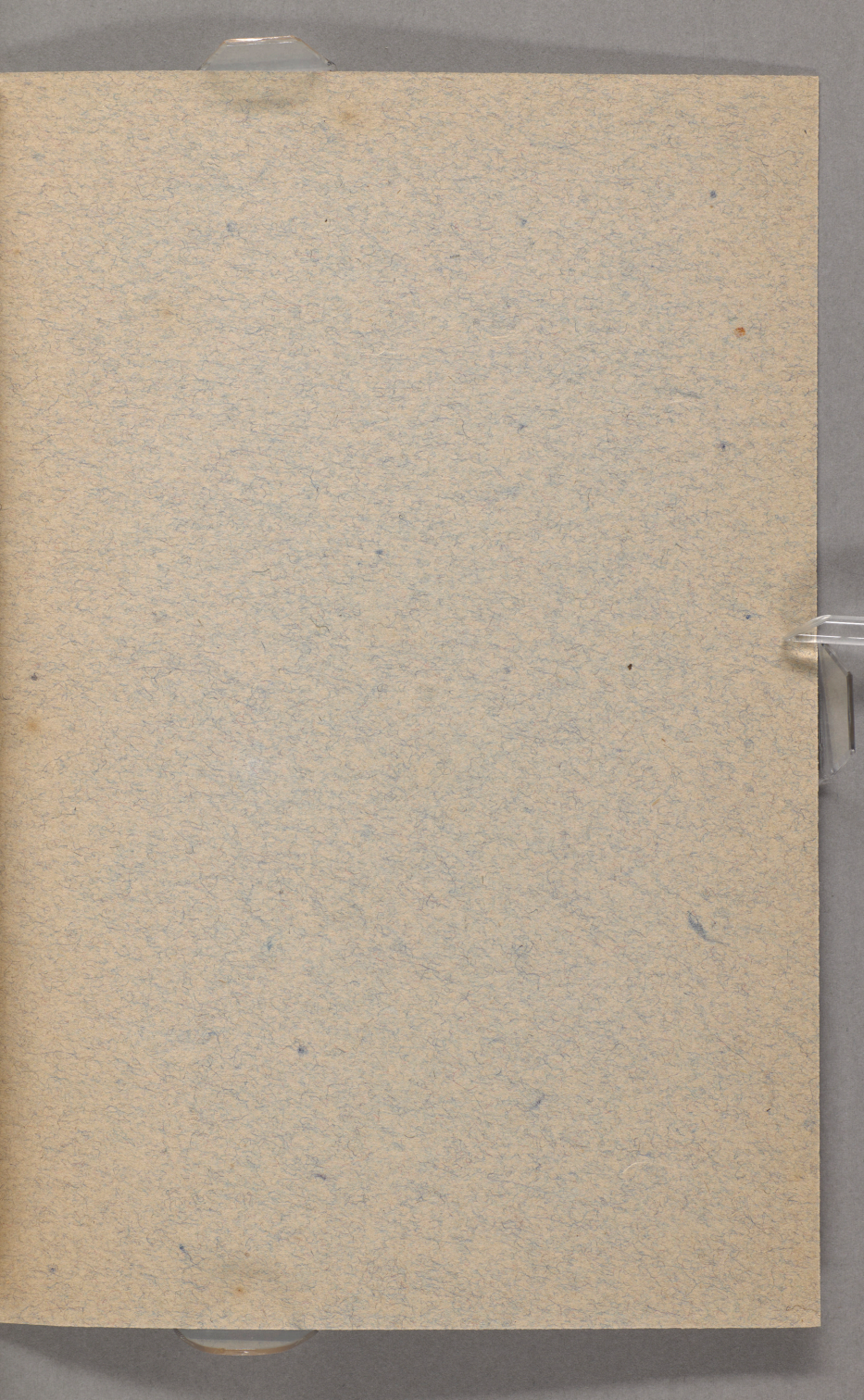
Derför mottag ett tack från sköna Ros-Mari,
Att jag mig speglat har och varit dig så fri,
Och jag skall minnas den, som var min bästa vän
Till nästa vår jag kommer åter till dig hän,
∴ För att få spegla mig; ack ja, det önskar jag,
För det du rinner sakta här förbi min väg. ∴

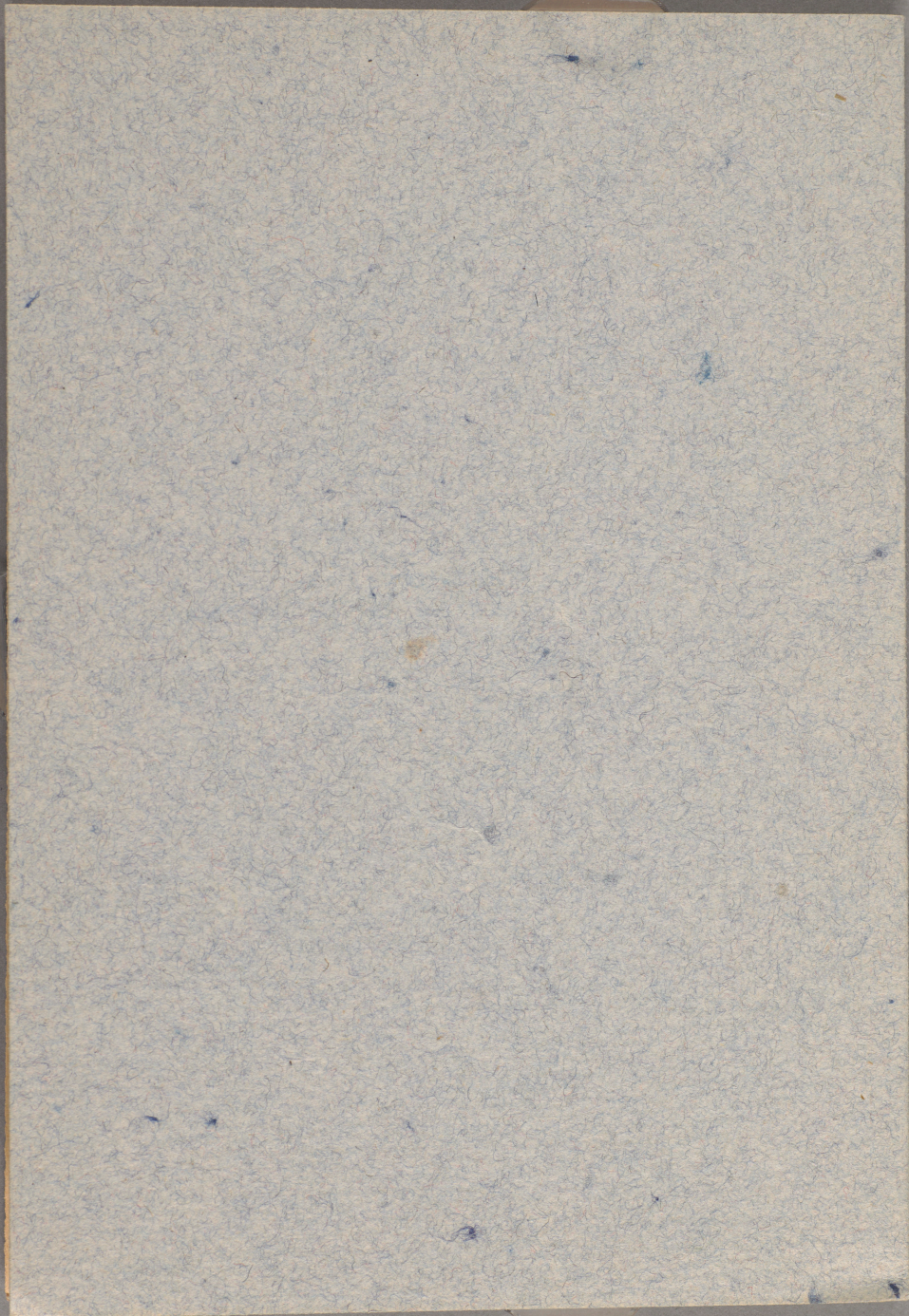

Svensk folksång.

Du gamla, du friska, du fjellhöga Nord,
Du tysta, du glädjerika sköna!
Jag helsar dig vänaste land uppå jord,
Din sol, din himmel, dina ängder gröna. ∴

Du thronar på minnen från fornstora da'r,
Då äradt ditt namn flög öfver jorden!
Jag vet, att du är och du blir hvad du var!
Ack, jag vill lefva, jag vill dö i Norden! ∴

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8

TIFFEN Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
Light Blue	Light Cyan	Light Green	Light Yellow	Light Red	Light Magenta	White	Light Brown	Light Gray
Dark Blue	Dark Cyan	Dark Green	Dark Yellow	Dark Red	Dark Magenta	White	Dark Brown	Black